

Stafetten!

Stafetten er uden varsel endt hos mig. Hvad jeg kan bidrage med, må jeg have lidt tid til at tænke over. Men nu mener Erik, at jeg har tænkt længe nok.

Jeg må grave det frem fra et langt og spændende liv fra 40erne og 50ernes barndom på øen Als (ja jeg er født alsinger) og til nu nogle måneder ind i det trettende år efter tusindårsskiftet. Jeg synes, at tiden går hurtigere og hurtigere.

Min familie interesserede sig ikke for jagt, men mine venner havde fædre, der var jægere, som nu landmænd i 50erne var. Når det blev 1. november, (man havde og har stadigvæk særfredninger på Als), så var vi knægte klar. Det var næsten altid om søndagen efter kirketid vi drog ud. Hundene på disse jagter var alle kontinentale, korthårede, ruhårede og Münsterlændere. De engelske racer mindes jeg ikke var med, bortset fra en enkelt Gordon Setter, der ikke gjorde meget væsen af sig. Det var måske ikke hundens skyld. Ejerens søn var min bedste kammerat. Vi holdt sammen som ærtehalv. Vi kunne i perioder strejfe rundt på hele Nordals. Der var ikke en eneste skov eller mose, som vi ikke kendte. Så snart vi kom væk fra alfarvej, så følte vi, at naturen var skabt for os alene. Vi kunne visse dage være på farten fra tidlig morgen til sen aften. Sulten blev stillet med et par kraftige leverpostejmadder og tørsten med en flaske vand. Aldrig var vore forældre bekymrede, de vidste, at vi ikke foretog os noget vi ikke måtte, næsten da. Desværre rejste Ole med sine forældre til Aarhus, og jeg har aldrig set ham siden. Vi var dengang tretten år.



Når man kommer væk fra den store færdselsåre på langs af Als, så ændrer naturen sig fuldstændigt. Gamle tørvemoser med deres sorte vandspejl, de store skove, og de levende hegn giver cyklisten og andre, der ønsker fred og ro i sjælen de bedste betingelser.

Chresten, hvis far ejede den lokale kro på Nordals, havde et dejligt luftgevær. Det havde han fået af sin storebror, der havde været i USA for at blive uddannet som jagerpilot. Vi blev ret skrappe til at skyde gråspurve, der dengang var en stor plage på Nordals, specielt i de mange stråttækte huse. Når vi havde et tilpas antal skudte spurve, afleverede dem vi på kommunekontoret og fik ti øre pr. styk. Chresten var bedre til at ramme end jeg. Dog på et område var jeg den bedste. Det var, når vi lagde geværet op på skulderen, med løbet bagud og med et lille spejl fandt sigtekornet for at kunne ramme en tændstikæske på 5 meters afstand.

En episode fra kroen dengang står meget klart i erindringerne. Den udspandt sig en tidlig søndag morgen den første weekend i juni i begyndelsen af 50erne. Der skulle være ringridning på marken bag kroen. Her var man i gang med at gøre de få boder, der var, klar til dagen. Blandt andet skulle der pustes balloner op. Chresten og jeg var oppe på høloftet. Her havde vi et godt udsyn over hele møddingen, hvor gråspurvene kom i mængder. Pludselig hørte vi lyden af en ballon, der blev pustet op. Fristelsen var for stor, da den svævede ud af boden bundet til en krog. Der blev sat et hagl i bøssen, og et højt knald tilkendegav, at den nylige oppustede ballon endte sin korte stolthed, som en sørgelig las. Manden kikkede ud, men fortsatte med en ny ballon. Efter det tredje knald, begyndte han at løbe rundt om boden. Vi skraldgrinede, indtil vi hørte, at stigen blev fjernet fra loftlemmen. Vi turde ikke springe ned og andre udveje end lugen fandtes ikke. Lidt efter blev stigen igen sat op. Vi hørte kromandens røst, der på ingen måde lød venlig. Chresten var den først der blev kommanderet ned. Herefter blev stigen igen fjernet, og jeg blev vidne til fem slag i rumpen med en tynd pilegren og jeg vidste, at kromanden ikke gjorde forskel på folk. Jeg kan stadigvæk fornemme pilekæppens virkning. Dog måtte jeg inkassere en ekstra straf. Da jeg senere på dagen kom hjem, blev jeg modtaget af min mor med en sviende lussing og kommentaren: "Du ved godt hvorfor".

Kromanden have selvfølgelig orienteret min mor. Det lå ligesom i kortene, at mit arbejdsliv skulle udfolde sig på fabrikken Danfoss, men tilfældige begivenheder i begyndelsen af 60'erne, gjorde at jeg startede på en læreruddannelse på Ribe Statsseminarium. Det blev 5 hårde år, hvor alle fag skulle læses op på ny og nogle af fagene var ganske nye for mig. I 1968 var jeg færdiguddannet, og fik stilling i Sdr. Hygum, ca. 15 km. Øst for Ribe. To år senere blev min kone færdig på seminariet og fik også en stilling på skolen i Sdr. Hygum. I løbet af en kort årrække, fik vi to drenge, en god vennekreds og jeg fik masser af muligheder for jagt og fiskeri. Fiskestængerne, der havde ligget i dvale i mange år kom frem fra deres gemmer, og jagttegnet blev generhvervet. Fra min drengetids jagterindringer stod den ruhårede hønsehund, som en effektiv jagthund. Så det var ikke så mærkeligt, at det blev en ruhåret, der blev min jagtkammerat.

Det viste sig at de revirer, som jeg havde rådighed over, var rimelig godt besat med fuglevildt. I begyndelsen af 80'erne spillede tilfældigheder atter ind. Den kommunale gartner i Rødding kommune Flyttede ind i vores gamle tjeneste bolig. Han havde både en ruhåret hanhund og en pointer hanhund (Boga Mik). Vores søn Michael, der på det tidspunkt var 14 år, passede ofte disse hunde, og var med på et par markprøver, hvor han så pointeren arbejde. Selvfølgelig blev han påvirket af gartneren og begyndte at fable om at eje en pointer. Jeg nedlagde veto i et halvt års tid, idet jeg mente, at sådan en hund ville løbe over flere kirkesogne. Så da jeg endelig gav efter, var det på betingelse af, at han skulle passe og dressere bæstet selv. Stå tidligt op om morgenen og gå en morgentur med hunden, sammen med sin far og husets ruhårede før morgenmadstid. Betingelserne blev accepteret, og få dage efter havde vi en fire måneder gammel pointertæve i huset. Den lød navnet Kikki. Uheldigvis blev Kikki ikke mange dage over et halvt år, hun løb ud foran en bil i sin iver efter at fange en solsort, og var dræbt på stedet.

Nu var gode råd dyre. Vi skulle hurtigt finde en ny hvalp. Gartneren kendte heldigvis Jens Bang, han havde et kuld hvalpe liggende efter Rimfaxes Emir og Brit, Hun lød navnet Hesselhøj Jackie. Jackie opnåede 1. pr. i åben klasse i foråret 1984 og blev 6. vinder på DJFs mesterskabsprøve ved Assens samme efterår. Det var selvfølgelig mig, der måtte køre Michael og Jackie til diverse prøver. Her så jeg hvorledes de engelske hunde arbejdede, og jeg blev ganske fascineret af deres stil og hurtighed. Samtidig måtte jeg erkende, at de ikke løb over flere kirkesogne. Så året efter købte jeg selv en pointer. Valget faldt på Pigas Dot efter Krags Ib og Pigas Bonny. Købt af Leif Jørgensen, Holsted. Desværre måtte jeg erkende, at jeg ikke i starten var dygtig nok til at dressere en engelsk hund. Dot blev en habil jagthund. Hun mistede kun ganske få gange i sit liv et anskudt stykke vildt. Hun fik engang en bøde på en flaske snaps, fordi man mente, at hun havde brugt for lang tid til at bringe en anskudt hare, der var løbet til skovs. Det tog ti minutter.



I forbindelse med min 50 års fødselsdag mente nogle jagtkammerater og Røddingegnens Jagthornsblæsere at jeg igen skulle have en ordentlig hund, så derfor forærede de mig en stor ruhårede hanhund lavet i papmache.

Jeg fik først rigtig gang i arbejdet med dressuren, da jeg lærte Herold Otterup Jensen fra Ho bugt at kende. Han blev en rigtig god ven, og var utrolig hjælpsom, han lærte mig meget i tiden fra midten af 80'erne og op igennem 90'erne. Jeg havde i 1988 købt Vøggs Sheila efter Rimfaxes Gun og Malu, af Herold, hun var kuldsøster til Vøggs Youkon og Yakari. I Sheila havde jeg en god hund, der stilmæssigt ofte kom til kort, når der skulle matches. Hendes bedste resultat blev som 5. vinder på hovedprøven ved Otterup i 1993. Desværre fik hun i slutningen af 95 en ben skade, der gjorde, at hun ikke kunne klare sig mere.



Vøggs Sheila med vedhæng. Hatten blev ædt af Oksbys Mila på hovedprøven ved Knabstrup i 1991, hvor de tre Vøgg søskender i løbet af 5 minutter blev smidt ud af vinderklassen for at eftersætte harer. Mila blev efterladt i bilen og mente, at tiden skulle gå med at æde min hat. Der var kun svederemmen tilbage.

Allerede i midten af 80erne var jeg begyndt at interesse mig for klubben og bestyrelsens arbejde, samt for de hundeførere, der igennem mange år havde fremført den ene tophund efter den anden. Samtidige var de alle dygtige markprøvedommere og flere var tillige eksteriørdommere. Jeg inviterede mig selv på besøg hos dem, med en båndoptager, og havde lange samtaler med dem. Det kom der en række artikler ud af. De gik alle under navnet "Samtaler i december", alt efter hvilken måned jeg havde aflagt besøg. Nogle enkelte blev gengivet i årbøgerne, ellers kunne de læses i det hedengangne "Pointer Nyt".

I begyndelsen af 90erne, røg jeg hovedkulds ind i bestyrelsen, og eftersom jeg var lærer, så mente man at jeg skulle være sekretær. Et hverv jeg bestred til 2003. I den mellemliggende årrække, havde jeg en række pointere, der ikke gjorde sig særlig bemærket i hundekredse. Om det var hundenes skyld eller min, skal være usagt. I 2004 købte jeg Villestoftes Mie af Gunnar Larsen. Hun viste sig ret hurtigt at være et godt køb. Hun kunne fra ganske ung afsøge et terræn i høj fart, god aktion og prima stil. Intet under, at hun blev tildelt Kennel sønderjydens stilpokaler både i ungdomsklassen og åben klasse. Samtidig var og er hun en god vildtfinder, hvilket hun har bevist ved flere vinderklasseplaceringer, samt deltagelse ved DM tre gange, heraf den en som 5. vinder. Nu er Mie næsten på pension, men en ny er på vej, hun er 8 mdr. Og indtil nu tegner det godt.

I slutningen af 2008 blev jeg spurgt om jeg havde lyst til at være sekretær for FJD. Efter nogle dages betænkningstid sagde jeg ja tak. Det er et interessant arbejde, hvor man må bruge en masse af sin fritid, men en tid, der giver en stor indsigt i hundeverdenen. Jeg har mødt mange hundefolk, der gør en stor indsats for den stående jagthund. Både kontinentale og engelske. Ikke kun de, der sidder i FJDs bestyrelse, men så sandelig også alle de prøvedere, der år efter år lægger tid og terræn til alle vore markprøver. Lad os skønne på dette arbejde, et arbejde, der gør, at vi kan dyrke vores store interesse: jagten med den stående hund og den indbyrdes konkurrence mand og mand og hund og hund imellem.



Sig ikke, at pointere ikke er gode vandhunde. Her ses Pigas Dot på vej ud i åen. Anden lå helt ovre på den modsatte bred.

Bent Olsen